

Svatodušní neděle

Sk2,1-8

31.5.2020

Pozdrav:

Milost Pána našeho Jezu Krista a láska Boží
a dar účastenství Ducha svatého se všichni vámi.

Introit: JI2, 21-22; 27

Neboj se, země, jásej a raduj se, neboť veliké věci vykoná Hospodin.
Neboj se, dobytku na poli, stepní pastviny se zazelenají,
strom zase ponese ovoce, fíkovník a réva vydají úrodu.
Poznáte, že jsem uprostřed Izraele.
Já jsem Hospodin, váš Bůh, a jiného Boha není.

Píseň: 144

Čtení: Ez44, 1-5

Píseň: 140, 675

Kázání: Sk2, 1-8

A když přišel den padesátý, přesněji kraličtí. Možná, že čtyřicet dnů, které uběhly mezi zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením, nám uběhly rychle. Možná, že byly k nepřekání nejen pro nás, ale i pro učedníky. Možná, že těch deset dní, které proběhly od nanebevstoupení do dnešního dne, byly ještě horší. Co bude dál?

První den po sobotě se učedníci báli a dveře jejich přebývání byly zavřeny. Týden poté se učedníci již nebojí. Pro jistotu mají ale dveře zavřené. Padesátý den po zjevení Páně jsou učedníci opět spolu.

I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. A opět musím dodat, že přesněji překládají kraličtí. Učedníci se usalašili v domě. Učedníci jsou pohromadě.

Pravděpodobně jim je dobře. Již vědí. Ježíš z Nazaretu vstal z mrtvých. Je mezi námi. Možná, že se touto zprávou utěšují. Možná, že jim i vyhovuje takto sedět doma a vyprávět si mezi sebou. Vzpomínat při tom na Ježíše. Dokola opakovat příhody, které s Ježíšem prožili, a tak si Ježíše udržovat v paměti.

Tomuto spočinutí udělá čáru přes rozpočet zvuk, který se *rychle stal*; jak cudně svědek víry Lukáš píše o působení Hospodina. Jednoduše, bez vysvětlování, bez nějakých složitostí se stal zvuk a k tomu ještě prudký vítr. Pravděpodobně to nebyla idyla. Většinou okna zavíráme před prudkým větrem. Pravděpodobně sezení učedníků bylo tímto nápirem, způsobeným samotným Bohem, nejen přerušeno, ale i vyrušeno. Ano, takto k nám vstupuje Boží moc. Takto rychle, přesvědčivě, naléhavě, neuchopitelně. Takto k nám do našich usalašených životů proniká Duch svatý, aby nás rozhýbal.

Všimněme si ještě jedné velmi podstatné zmínky v našem textu. Shromáždění byli všichni, tedy celá církev. Celá církev byla spolu a při tom.

I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýžto posadil se na každém z nich. (Opět kraličtí.) Jako by se jeden oheň rozdělil. Ten samý oheň vstoupil na každého. Oheň není jen na někom, třeba jen na Petrovi nebo Janovi. Je na každém. Je na všech. Na všech, kteří jsou shromáždění. Můžeme se domýšlet, že sedí někde v místnosti, někde v domě. S nadsázkou můžeme říci někde v kostele. Co je podstatné: všichni jsou shromáždění. Tedy ti, kteří se sešli, jako my dnes.

I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati. A opět všichni, nejen někteří, ti zvláště vyvolení, ale všichni. Jak se dále dozvíme, nepotřebovali žádného překladáče či vysvětlovače. Dar Ducha svatého není jen záležitostí těch, kteří jsou kazateli, biskupy, papeži, ale i těch, kteří uvěřili v Ježíše Krista.

Působení Ducha svatého je svobodnou záležitostí. Vstupuje na všechny ty, kteří jsou shromáždění ve jménu Ježíše Krista. Boží moc se projevuje všude tam, kde se shromažďuje církev. Je všude tam, kde církev nejen vzpomínala a vzpomíná na Ježíšův životní příběh, ale kde církev žije z Ducha svatého. Z ducha, který oživuje životy nás očekávajících na Boží spasení.

A ještě na jednu věc bych chtěla upozornit. Ti učedníci mluvili, ale to, co jim *ten Duch dával vymlouvati*. Mluvení z Ducha není nějaké blábolení. Mluvení z Ducha je takové, kterému každý rozumí, jak se dočteme v následujících verších. Učedníci totiž deklarovali, jak můžeme též přeložit slůvko „apofthegomai“; tedy vyhlášovali něco, co je ustanoveno, ještě dříve, než o tom začali mluvit. Něco, co není jejich vlastnictvím, ani přičiněním.

O seslání Ducha svatého snad každý z nás již několikrát slyšel. Znova mě však naplňují nadějí tato slova. Jednak proto, protože věřím, že díky Duchu svatému církev ještě žije a trvá. To Duch svatý způsobuje, že jsme zde tady. To Duch svatý nám dodává odvahu ve chvílích, kdy máme mluvit o víře k Ježíši Kristu.

Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči. Údiv, zděšení, nepochopitelné jevy? Nebo se zde dotýkáme tajemství, kterak vzkříšený Ježíš v Duchu svatém vstupuje mezi nás? Údiv a zděšení, kterak je to možné, že zprávu o zmrtvýchvstalém Ježíši přijímají lidé různých národností? Všude po světě tímto máme neviditelnou církev – tělo Páně, které žije z darů Ducha svatého. Církev, která se po celém světě schází, aby si nejen připomínala, ale i zvěstovala světu vítězství Ježíše Krista nad lidským hříchem, lidským selháním, lidskou bídou. Církev, jejímž posláním je zvěstovat v Duchu svatém život, smrt i zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Amen.

Píseň: 137

Večeře Páně